

Tórøya Bjór

Tórshavn tlf. 13434
Leirvík tlf. 43038
Klaksvík tlf. 55454
Tvøroyri tlf. 71025

SIDAN 1888

Blómubúðin**»FLORA«**

Hoydalsvegur 8
Tórshavn
Telefon 16044

sendir um alt landið:
bukettir - plantir
kransar og
brúðarbukettir

Restorffs

Glyvvar: Jákup Jacobsen nr. 47065
Sandavág: Finn Joensen nr. 32465
Sandur: Magnus Johannesen nr. 61015
Vág: Eyðfinn Mørk nr. 73278

Setið peningin
i

FØROYA SPARIKASSA

Restorffs

Bryggjari
tlf. 14728

svarar eisini aftan á
kl. 17.

ATLAS
Tlf.:

ATLAS

14477

BÚÐIN**Kunnngerð**

Foreldur ella verjar, ið ætla at lata børn síni í 1. flokk í Kommunuskúlan, Venjingarskúlan, Eysturskúlan og Hoyvíkar skúla komandi skúlaár, verða biðin um at siga frá á skúlanum mánadagin hin 17. januar 1983 millum kl. 16.00 og 18.00. Møguleiki er eisini at ringja á skúlarnar somu tíð. Kommunuskúlin tlf. 11947, Venjingarskúlin tlf. 13502, Eysturskúlin tlf. 14752, Hoyvíkar skúli tlf. 15073. Takið navnaseðil við.

Børn sum bógva eystan fyri Frælsið, Mattalág, Grønlandsvegin, Hvarvið og í rætta linju í Marknagilsvegin verða tilmeldað í Tórshavnar kommunuskúla meðan børn, ið bógva við nevndu vegir og vestanfyri, verða tilmeldað á Venjingarskúlanum.

Børn sum bógva sunnan fyri Mylnugøtu við Tinghúsvegin við Sundsvegin og eystanfyri, verða tilmeldað á Eysturskúlanum. Børn, ið bógva eystan fyri Hoydalsá verða tilmeldað í Hoyvíkar skúla.

Tórshavnar kommunalu skúlar

**PF SKIPAFELAGID
FØROYAR**

Farmur til Føroya

Í næstu viku innskipar M/s »Blikur« soleiðis:

Eemshaven (Delfzijl) Týsd. 18. jan.
Arbeiða teir í Danmark, verður skipað inn har sum vanligt.

Annars ferma vit í:

Lysekil Hósdagin 20. jan.
Stavanger Fríggjadagin 21. jan.

Umboð okkara í Eemshaven er:

Van Uden Maritime BV
Veerhaven 14-15, 3002 Rotterdam
tlf. 010-363300, telex 21268

P/F SKIPAFELAGID FØROYAR

Sál mín, Harranum lova, og gloym ikki allar vælgerðir hans!

Tað verður ofta tikið til, at okkara fedrar hovdu lættari at takka og loyprisa Guði, skaparannum, enn vit. Ikki tí, at teir hovdu tað betur ella lættari enn vit, men tí, at teir ikki sum vit vóru gróðursettir í royndunum at seta okkum á og stýra livinum við alskins náttúruvísind og teknikk.

Fyri teimum gomlu var tað onki minni enn eitt undur at vakna friskur hvønn morgun og at kunna fara undir dagsins gerning. Tað var eitt undur at venda heim aftur av útróðrum við fongi. Tað var eitt undur um heystarnar at fáa alt tað til gávus, sum sátt var um várið. Livid var eitt einasta ófatuligt undur og sum nakad sjálvfyrgjaldigt hoyrdu tí eisini livsgleðin og tokkin, vend ímóti honum, ið hevði givið alt hetta. Guð og allar hansara vælgerðir hoyrdu saman. Guð var kærleiki og okkum góður. Tí átti Guð at fáa tað einasta, vit menniskju kundu geva honum, okkar takksemi og við tí okkum sjálvi.

Fyri okkara ættarliði er Guð harafturíðimóti mestsum tikin burtur úr livinum og gerandisdegnum. Nú er Guð skúgvadur til viks onkunstaðni langt langt burturi í einum fjarskotnum himmali. Guð og mannalivid hoyra ikki longur saman sum nakad nátturligt. Vit menniskju hava sett okkum á livid, nú eiga vit livid, nú ráða vit fyri borgum. Ja, og heldur ikki er livid nú annad enn nakad nátturligt, vit eiga krav upp á livid. Og tað at vakna friskur hvønn morgun, tað er einki annad enn tí at vit eru so rosk og liva so sunt, og tað at koma heimaftur av

útróðrum — tað er so sanniliga ikki Guði fyri at takka, men bara okkum sjálvum, okkara góða reiðskapi og okkara góða sjómansskapi.

Ja, og so er heldur ikki livid nakad undurfult longur. Tvørturímóti so ganga vit undir í lividuttan um okkum, vit hava óvmikið av livandi menniskjum at halda liv í. Vit eiga ikki longur arbeiði til allar hendur og ein mongd av teimum livandi eru okkum heldur til byrði enn til nakra gleði. Í tí skili er tað ikki annad enn nátturligt at vit beina burtur teybornini, ið vit ikki halda okkum hava fyrin eyðini á sama hátt sum okkara gomlu ikki longur gera somu nyttuna í livinum og tí eiga at goymast burtur onkunstaðni langt langt burturi á onkrum fjarskotnum heimi.

Og skulu vit endiliga taka Guð upp á tunguna, ja so er tað sanniliga ikki fyri at loyprisa ella takka honum. Nei, so er tað fyri at brigsla honum alt tað ónda og livsfjggindaliga, vit mota í livinum, og sum okkara liv er vordid so fult av. Har eru tiningarlegurnar hjá Hitler undir seinra heimsbardaga, hvar var Guð tá? spyrja vit. Har eru Vietnam, Nigeria, Libanon, Afganistan, Póland, hvor annar kann eiga ábyrgdina av ollum hesum vanlukkumuttan Guð, hin alvaldi? spyrja vit.

Nú skal eg ikki fara í hernað ímóti okkara ættarliði. Í mangar mátar kunnu vit ikki verða ódróisi enn vit eru, sum vit verða dikt undir í líkum sum ólíkum, sumuttan nakad alment eftirlit kemur inn yvir okkum. Igjognum pressuna fáa vit alheimsins syndarlugu vanlukkur serveraðar sum víðskera aftur við dogurðanum ella nátturðanum.

Men nú hevur onkur sagt, at soleiðis sum vit hugsa um og meta um livid, soleiðis verður livid. Og venda vit eygunum bara ímóti tí ónda í livinum, er tað ikki so undarligt, at eisini tað livid brátt verður ónt, sum einaférd var gott og har vit einaférd eisini dugdu at gleða okkum yvir alt tað góða og undurfulla, sum livid hóast alt eisini er fult av.

Tað er kanska heldur ikki tilvildarlígt, at alt hetta er hent samstundis sum vit menniskju hava roynt at koyra Guð burtur úr livinum. Í somu lotu vóru vit sitandi har einsamoll, vónbrotin og í doprhuga, tí at livid, sum skuldi verða so gott, tað gjordist okkum vont. Ja, tað sigst, at tann so gleðiliga jólahátið hevur rekord upp á sjálmurð í okkara grannalondum. Jú, tað hendi í teimum dogum... og so hendir alt hetta í dag.

Ikki skulu vit gloyma, at teir gomlu so sanniliga eisini kendu til andróður, ikki var livsleidin teimum altíð líka lott. Eisini mundi tað sálmaskaldið, sum her loyprisar Guði fyri hansara vælgerðir, kenna til livsins skuggasíður, men teir vistu eisini, at missa vit Guð burtur úr livinum, tá verður livid oyðid og doyrt, tí at nú hava vit onki at liva fyri longur.

Livid er og verður eitt einasta stórt undur, og kann nakad storri verða enn at vit deyðiligu menniskju fáa loyvi at koma á tal við sjálvan skapara okkara og við okkara neyðarsligu orðum frambara eina tokk?

Martin R. Jacobsen